

FARNÍ LIST KAPLICKA č.1/18

**Měsíčník těchto farností
římskokatolické církve:**

Kaplice

Malonty

Omolenice

Blansko

**Dolní
Dvořiště**

**Rychnov
nad Malší**

**Rožmitál
na Šumavě**

**Pohorská
Ves**

Cetviny

**Pohoří
na Šumavě**

*P. Josef Jílek, mučedník
rodák z Výchyně u Kaplice
naš vzor a patron*

DUBEN 2018

Bratři a sestry!

První číslo nového ročníku našeho Farního listu vychází v době velikonoční. V určité době Izraelského národa právě Velikonocemi začínal nový rok. Všichni jsme měli příležitost začít o Velikonocích něco nově. Zvláště nově pokřtění – v ohni před kostelem v Kaplicích spálili své hříchy a od ohně byly zapáleny i jejich svíce na znamení nového života, nové energie Ducha, kterou dostali. Podobně jsme to mohli prožít i my. Všichni jsme také dostali nové tělo – Církev, společenství bratří a sester. Pečujeme tedy o toto nové tělo! Napomoci může i nové číslo tohoto listu.

V pastoračním slově připomínám příběhy, které jsem zmínil v kázáních. Mohou se nám stát vůdčí myšlenkou pro tuto dobu. Zvláště v době velikonoční může-me hledat také stopy Vzkříšeného, jak nám připomene další článek. Po něm následuje upozornění na výročí hlavního oltáře v Kaplicích. Oltář je znamením oběti – té Boží pro nás, stejně jako té naší pro Pána. Kéž nám vzájemnou lásku Boha a člověka připomíná.

Dále v Listě najdete reportáže o dění v našich farnostech o Vánocích.

Někomu to může připadat divné, teď si připomínat Vánoce. Ale ony nejsou významově zas tak daleko. Vždyť tehdy i dnes jde o nový život, o znovuzrození. A tak pokřtěným, sobě i vám všem přeji, aby nový život pronikl vším, co jste a máte, a aby jako plamen ohně, který se dělí a přece ho neubývá, se rozšířil do našich rodin, farností i okolí.

P. Pavel

Pastorační slovo

PODNĚTY PRO KŘESŤANSKÝ ŽIVOT

Bratři a sestry, patřím k lidem, na které silně působí filmy. Cítím, že skrze některé ke mně promlouvá sám Pán. A netýká se to jenom filmů náboženských, jako byl ten o sv. Františkovi, nebo Ježíš Nazaretský od Zeffirelliho.

Týká se to i filmů vědecko-fantastických. Jsou v nich často řešena i silná filozofická témata (viz např. Matrix, Kontakt, Atlas mraků, Avatar, ad.) Před začátkem postní doby mě velmi oslovil film Power Rangers – Strážci vesmíru. Je to film z r. 2017 a začíná líčením života několika mladých z výchovného ústavu, kteří se sejdou v opuštěném lomě, kde jeden z nich odpálí nálož. V otevřené skále najdou zvláštní kulaté kameny, které jim dají vyjimečnou sílu a ochranu díky níž bez úhony skočí do propasti na jejímž dně je jezírko. Proniknou vodou i jeho dnem a dostanou se do hlubin jeskyně, kde objeví tisíce let ukrytou mimozemskou kosmickou loď.

Když do ní vstoupí, setkávají se s poslem-robotem, který jim poskytuje vysvětlení-posádka této lodi zahynula v boji s kosmickým zlem. Zavede je pak do místnosti, kde skrze obraz na stěně k nim promlouvá jeden člen posádky, který již není na tomto světě. Parta přátel se dozví, že právě oni jsou vyvoleni, aby v boji se utkali se zlem, které se zanedlouho má objevit na naší planetě. Dostanou k tomu prostředky, ale zároveň se musí vzájemně sjednotit. Jen tak obdrží vyjimečnou sílu, díky které zlo přemohou.

Zlo se zanedlouho skutečně objevuje, začíná ovládat zemi a shromažďovat zlato. Mladí se proti němu postaví, ale při prvním souboji prohrávají a jeden z nich dokonce umírá. Na pozadí této události pochopí, že nejsou dostatečně jednotní, neznají se do hloubky a proto neobstojí. Snaží se to tedy napravit a při příštím souboji, kdy se pomocí techniky stanou doslova jedním tělem s jednou duší, nakonec vyhrají.

Je to jen moderní pohádka? Možná, ale pohádky obvykle v sobě mají moudrost. A tak jsem si uvědomil, že v této je několik inspirativních myšlenek:

- už ono vyvolení těch zdánlivě méně schopných (mladí z ústavu), Bůh si leckdy volí i lidsky neschopné, jimž dává svou sílu

- nalezení posilujících kamenů v hloubce skály – v nejrůznějších hlubinách i na nás čeká síla – v hlubině nitra, hlubině vztahů, v hlubině Písma. Jen o ni usilovat!

- průnik do hlubin jezera i země – ponoříme-li se více do „vody“ svého křtu – tedy do Boží lásky, pronikneme-li hlouběji do své víry, nalezneme i my poselství pro náš život

- kosmická loď – to je i církev, která nás má dopravit do nebeských výšek. Možná i ona trochu ztroskotala. Ale i nás Pán, mluvící z nejrůznějších svých obrazů, volá, abychom se postavili proti zlu a něco udělali pro zlepšení světa. Oním zlem jsou i nezdary a nemoci, sobectví i hříchy, ale i naše pasivita, naše neochota šířit evangelium a angažovat se v charitativní oblasti.

- sami bez Boží síly to nedokážeme, je třeba čerpat inspiraci z Písma a sílu z hlubší modlitby, a le především je nezbytností naše ochota se s druhými sje dnocovat v lásce. Toho dosáhneme vzájemnými návštěvami, setkáváním ve společenství, zakládáním nových skupinek. Ve společné práci pro druhé a pro farnost najdeme smysl a radost. Pak také zakusíme vítězství nad zlem, které na nás z mnohých stran útočí.

z filmu

Nezapomínejme ani na další „zbraně“ jako je četba duchovních knih – jsou vystaveny v našich kostelích na půjčení a k dispozici ve farní knihovně v Kaplici, kde máme i mnoho oslovujících filmů.

Mezi duchovní podněty pro náš život patří také příběhy, které vyprávím při kázáních. Připomeňme si tedy několik příběhů z postní doby:

O třetí neděli postní jsem kázal o desateru. Připomínal jsem, že jsou to Boží rady pro náš život, ukazatele správného směru a také upomínky na řád, který je důležitý pro správné fungování společnosti, tak jako dopravní předpisy pro silniční provoz. Vyprávěl jsem příběh o strážci pramenů, který pečoval o čistotu potoků ve městě. Šetřivá městská rada ho však propustila. Zanedlouho se však projevil důsledek – původně čisté toky se zakalily a zápach se šířil celým městem. Nezbylo nic jiného než **strážce pramenů opět přijmout**. Jak je to s čistotou mé duše? Nezapomínám na Toho, který ji může učinit opět čistou?

Následující neděli jsem vyprávěl o rodině, která řeší problém přerostlý v intenzivní hádku. Pak matka všechny vyzve, aby vyšli ven. Byla již tma a na obloze zářily **hvězdy**. Pohled na krásně ozářené nebe všechny naplnil úžasem, takže se rázem všichni zklidnili a jejich chmurné myšlenky prosvětlyly hvězdy naděje. Podobné je to s námi: **vnímejme krásu kolem sebe i všechny světélka dobra. Pak se dají temnoty naší duše na ústup**.

V závěru postní doby jsem hovořil o tom, jak Leonardo da Vinci maloval obraz Poslední večeře Páně. Dlouho vybíral modely pro Ježíše i ostatní apoštoly. Pro Krista našel muže velmi ušlechtilé tváře, z níž vyzařovalo dobro. Podobně pro další. Nakonec sháněl člověka k zpodobnění Jidáše. Naše ho ve vězení, jeho rysy svědčily o temnotě jeho duše. Když už byl Leonardo téměř u konce s jeho portrétem, onen člověk mu řekl: „Vy už si na mě nepamatujete? Vždy podle mě jste před několika lety maloval Krista!“ Ano, každý z nás má v sobě Krista i Jidáše a záleží jen na nás, kdo se v našem životě projeví. Ale dívejme se na Ježíše, můžeme i skutečně hledět na jeho obraz, ale především na jeho ideály, na jeho lásku a bude prosvítat i z nás.

Srdce naplněné krásou, radostí a láskou

Jiřík byl 9letý chlapec postižený nevyléčitelnou nemocí. Díky svým rodičům a paní učitelce však mohl chodit do školy s ostatními dětmi. O Velikonocích jim paní učitelka vyprávěla o Ježíši, a aby zdůraznila myšlenku nového života, dala každému dítěti velké umělohmotné vajíčko. Děti si ho měly vzít domů a za domácí úkol do něj měly vložit něco, co by znázorňovalo nový život. Následující den pak začala paní učitelka vajíčka otvírat. V jednom našla květinu, v druhém motýla, v dalším úlomek skály s mechem. Jiříkovo vajíčko však bylo prázdné. Chlapec to vysvětlil takto: „Ježíšova hrobka byla také prázdná...“

Co si lze představit pod slovem prázdnota? Opuštěnost, samotu, bolest, temnotu. Každá prázdnota však může být zaplněna, může být obrácena v požehnání. A tak jako temnota volá po světle, tak prázdnota volá po činu, po lásce.

V sobotu odpoledne jsem šla za maminkou do Domova seniorů Mistra Křišťána. Po pracovním týdnu jsem se cítila unavená, přetížená starostmi. Byl slunečný jarní den. Na chvíli jsem se zastavila a rozhlédla kolem sebe. Louky se po zimě zazelenaly a přímo přede mnou stála bíle rozkvetlá třešeň. Vnímala jsem tu krásu rozkvétající přírody a na mysl mi přišla slova A. Grúna z knihy Tajemství ve likonoční radosti: „Na Vzkříšeného hledíme v květu, který právě pučí, v zelenající se trávě, v pestrosti jarní louky a zřetelně poznáváme, že je život silnější než smrt.“

S maminkou pak jdeme do místní kaple na mši sv. Zde prožíváme krásné společné chvíle, za které jsme Pánu Bohu velmi vděčné. Při každé mši sv. stejně jako učedníci putující do Emauz poznáváme Pána při lámání chleba a věříme, že stejně jako když jim zmizel z očí, aby zůstal skrytý v nich, zůstává Pán přítomen i v nás. Při svém odchodu ze mše sv. si zřetelně uvědomuji, že jsem jiná, než když jsem na mši sv. přicházela. Cítím a vnímám v sobě přítomnou krásnou jásající radost a nitro mám naplněné láskou. Láskou a radostí, která se chce sdílet a dávat.

V onen den poznáte, že já jsem ve svém Otci, vy ve mně a já ve vás. Jan 14, 20

MUDr. Milena Voldřichová

Je zde důvod

Ruň Kelfer

Je zde důvod, proč jsi takový, jaký jsi.
Bůh s tebou má znamenitý plán.
Jsi vzácný, jsi jedinečně, dokonale stvořen
jako žena či muž povolán.

To, jak vypadáš, má důvod.
Vždyť Bůh náš chyby nedělá.
V lůnu matčině je tvůj původ
On stvořil tě tak, jak chtěl.

Tvůj otec, matka - i je stvořil Bůh,
a bez ohledu na to, co hýbe duší tvou,
Bůh vymyslel je tak, jak chtěl,
i oni nesou pečeť nebeskou.

Nebyla lehká rána, kterous utržil,
Bůh sám plakal nad bolestí tvou,
však srdci tvému skrz ni dal svůj tvar.
Jeho obraz v tobě - to je jeho cíl!

Bůh důvod má, proč tě stvořil tak
jak právě jsi. To on tě zformoval!
Tvůj tvůrce je, on žije
a k tomu stvořil tě, aby tě miloval!

150 let hlavního oltáře

děkanského kostela v Kaplici

Slavnost Nanebevstoupení Páně se v Kaplici dne 21. května 1868 nesla v obzvláště slavnostním duchu. Českobudějovický biskup Jan Valerián Jirsík (1851 – 1883), který v místě konal generální kanonickou visitaci, při této příležitosti posvětil nový hlavní oltář děkanského kostela sv. Petra a Pavla. Vyslovil svoji plnou spokojenost s provedením (novo)gotického oltáře, jak jistě s povděkem do farní pamětní knihy zaznamenal tehdejší děkan P. František Kamarýt (1845 – 1876). Biskup Jirsík toho dne udělil svátost křesťanské dospělosti 211 bířmovancům. Při celoplošném dotazování z února 1881, které objekty biskup Jirsík od počátku své služby poželhal, se v odpovědi z Kaplice kromě zmíněného hlavního oltáře uvádí ještě kříž *am Pflanzner Berg*, avšak bez časového údaje. Určení místa by možná spíše než k Blanskému vrchu, jehož poloha odpovídá stejnojmenné farnosti, mohlo odkazovat na návrší nebo jeho úpatí severovýchodně od Kaplice směrem k obci Blansko.

Ohlášení této generální visitace a s ní spojeného udělování svátosti bířmování vyšlo ve výnosu českobudějovického biskupského ordinariátu č. 9 za rok 1868 dne 19. března. Visitace nejjižnějšího výběžku diecéze probíhala pro několik farností společně: Český Rychnov (nad Malší) s Cetvinami a Malonty (18. 5.), Dolní Dvořiště s Omleničkou a Rožmitálem (20. 5.), Kaplice s Besednicí, Blanskem a Soběnovem (21. 5.), Benešov (nad Černou) s Pohořím a Terčí (Pohorskou) Vsí (23. 5.), Rychnov (u N. Hradů: 24. 5.), Horní Stropnice se Žumberkem (25. 5.) a Dobrá Voda s Hojnou Vodou (26. 5.). To již měl sedmdesátiletý vrchní pastýř za sebou pastorační cestu po farnostech okolo Českých Budějovic. Na přelomu června a července ho čekala déle než třítydenní pouť na západ diecéze na Klatovsko a Domažlicko. Poté zamířil do Mariánských Lázní.

Není divu, neboť musel čelit nemalým nárokům na pastýřskou a veřejnou službu vůbec. Nemohl ani veškeré síly vrhnout do aktuálního zřizování českého

gymnázia v sídelním městě. Právě v květnu 1868 byly vydány zákony, které v rakouském mocnářství omezovaly vliv katolické církve v oblasti manželského práva a obecného školství a upravovaly přestup mezi náboženskými společnostmi i volbu vyznání jednotlivce. Na úrovni církve obecně byl téhož roku svolán 1. vatikánský koncil, kterého se biskup Jirsík osobně zúčastnil (1869 – 1870).

Pouhá sláva ho nečekala ani v Kaplici, duchovním domově věřících obojího zemského jazyka. Dle pozdější zmínky mu představitelé českých přifařených obcí tehdy přednesli své požadavky, mj. na vícero kázání pro tuto menšinu. Biskup Jirsík prý na to opáčil: „*Lidičky, to žádáte moc, to tři nemůžou zastati, to by musel být ještě jeden kněz.*“

Kaplická farní osada se tenkrát potýkala ještě s jinou těžkostí rázu technického. Dle farní statistiky za deset let (1861 – 1870) se každoročně v průměru uskutečnilo 130 křtů, 30 svateb a 101 pohřbů. Od počátku šedesátých let se uvažovalo o rozšíření hřbitova přibližně o třetinu stávající plochy přikoupením farského pole. Na přelomu května a června 1868 vzal děkanský úřad na vědomí zprávu místního okresního úřadu. Věc se dále řešila. První záležitost ke kompromisu a druhá k současnému stavu dospěla počátkem 20. století.

K pořízení nynějšího hlavního oltáře děkanského kostela v Kaplici se zatím podařilo nalézt jistých informací spíše jako šafránu, ač se jedná o poměrně nedávnou minulost a nemusí se pochybovat o nutnosti souhlasu buquoyského patronátu a úřadů církevní i světské správy. Podstatné údaje však děkan Kamarýt zaznamenal do inventáře obou kostelů a fary z roku 1852, který dále doplňoval a přepisoval do farní pamětní knihy.

Úplně nový (novo)gotický oltář zhotovil Johann Rint (!), dvorní sochař a řezbář v Linci, jinak též původce architektury hlavního oltáře klášterního kostela Obětování Panny Marie v Českých Budějovicích (1861 – 1865). Postranní poloreliéfní postavy představují sv. Františka Saleského a sv. Josefa. Ikonograficky nezvyklé postavení těchto světců patrně nebude souviset s křestními patrony panujícího mocnáře jakožto vrchního patrona, třebaže toho roku uplynulo 20 let od jeho nástupu na trůn. Sv. František Saleský by však mohl být křestním patronem děkana Kamarýta pro blízkost svátku jednoho a data křtu toho druhého (24. 1., resp. 27. 1. 1812). Tehdy se novorozenému dítěti ještě většinou dávalo křestní jméno po světci, který měl v daném období svátek. Příčina umístění plastiky pěstouna Páně (bez Ježíška!) na „méně“ významnou epistolní čili levou polovinu oltáře se přenechává dalšímu bádání.

Do středu oltáře byl vsazen starý, umělecky provedený obraz (Loučení) apoštolů sv. Petra a Pavla. Očistil jej a restauroval P. Bedřich Kamarýt (1831 – 1911), taktéž rodák z Velešína a farář v Deštné, autor mnoha obrazů s náboženskou tematikou. Roku 1858 doprovázel biskupa Jirsíka do Říma, aby se přiučil umění malířskému. Za poskytnutí plátna a barev v hodnotě 95 zl., které jako dobrodinec zaplatila Anna Pöll, pro hlavní oltář kaplického kostela roku 1873 namaloval velký postní obraz, patrně s křížem nebo výjevem Ukřížování, který se v této liturgické době zavěšoval před ústřední zobrazení. K novému oltáři náleželo šest (novo)gotických pozlacených svícňů. Z milodarů, posbíraných po celé farnosti, se za vše zaplatilo 1845 zl. rakouského čísla.

Tento dnes již památný hlavní oltář po několika desetiletích nahradil svého provizorního předchůdce. Tvarem to býval oltář tzv. římský čili ciboriového typu, který ve zjednodušené podobě vzdáleně připomínal architekturu daleko slavnějšího papežského oltáře u sv. Petra v Římě nebo středového oltáře poutního kostela Jména Panny Marie na Lomci. Opatřen byl pouze svatostánkem a sochami andělů. Obraz visel na stěně za oltářem.

K novému hlavnímu oltáři se vázaly další úpravy. Za ním bylo nově prolomeno okno. Rovněž díky přispění ze sbírek dostalo všech šest oken presbytáře dřevěně vyřezávané kružby a pruty na způsob gotických a rámování, které přidržovalo zdvojená skla. Dřevěnou oltářní mřížku nahradila kovaná se dvěma bočními vstupy do lavic, dílo zámečníků místního Wenzla Hansla a benešovského Weilguniho taktéž

v částce 247 zl. 30 kr. uhrazené ze sbírek. Opravily se a o dvě počtem umocnily také lavice v presbytáři – patronátní při pohledu z lodi vlevo od oltářní mřížky a protější pro vedení obce. Z kostelních prostředků se zaplatily nové dveře na kůr, klekátko a měch k varhanám. Opravou prošel krov a střešní krytina (dopláceno 1870). Po dokončení stavební činnosti byl chrám včetně sakristie vybilén.

Díky neúnavné pili děkana Kamarýta a dobročinnosti, kterou se mu podařilo ve farnosti podnitit, se pořízení nového hlavního oltáře mohlo stát prvopočátkem proměny petropavlovského chrámu v dobovém slohu novogotickém v důstojný stánek Boží. K titulárnímu svátku sv. Petra a Pavla 1874 zařízení kostela obohatila nová (novo)gotická kazatelna se sochou Dobrého pastýře od hluchoněmého řezbáře Jana France z Domažlic v nástavci klobouku a malovanými vyobrazeními sv. Pavla a čtyř evangelistů. Práce provedli plzeňští: truhlář Petr Dirlam, umělecký natěrač a pozlacovač V. Schwarz a malíř Jan Herzog. Z ceny 610 zl. – až na příspěvek 114 zl. 70 kr. ze svatopetrského halěře a 13 zl. od záduší – vše uhradili dobrodinci.

Další etapa obnovy děkanského kostela, kterážto úprava jeho prostor se v hlavních rysech dochovala až do současnosti, již ležela na bedrech Kamarýtova nástupce P. Filipa Schneedorfera (1876 – 1893). V letech 1884 až 1887 (I. Oberparleiter se mylně drží letopočtu 1875) znamenala mj. odstranění pobočního kůru ze severní lodi, vybudování nové sakristie za presbytářem a zděné vchodové předsíně u věže pod schody na kruchtu, úpravu velikosti resp. obnovení vysokých oken lodi, nové dláždění, nové oba boční oltáře (kromě části plastik), lavice, křtitelnici, betlém, boží hrob, varhany. To již vedle patrona vypomáhala i kaplická spořitelna.

Při pohledu do presbytáře děkanského chrámu sv. Petra a Pavla v myslí vytane malá vzpomínka na velešínského rodáka P. Františka *Dobromila* Kamarýta (1812 – 1876). Jeho téměř čtyřicetileté působení v kaplické farnosti, do níž nastoupil jako novokněz roku 1838 a které obětoval takřka celý svůj profesní život, dodnes připomíná hlavní oltář a kazatelna. Možná i dvoukřídlá vrata děkanství (1841). Rovněž cenná dokumentace života farnosti, zachovaná v poctivě vedených farních písemnostech. Ostatní muselo časem ustoupit změnám.

Mladší bratr obrozeneckého básníka a autora sbírky českých duchovních písní P. Josefa *Vlastimila* Kamarýta (1797 – 1833), spisovatel, překladatel, odborník ve včelařství, ale především kněz a duchovní pastýř v nelehké době. Záhy se stal pravou rukou osmdesátiletého (1839) děkana Hoffmanna. Roku 1842 byl pro jeho nemohoucnost ustanoven stálým administrátorem farnosti a po jeho smrti roku 1845 děkanem. Nezůstalo jen u toho: 1846 sekretář kaplického vikariátu, po reorganizacích středního článku církevní správy 1854 administrátor benešovského vikariátu, 1856 vikář benešovského a posléze kaplického vikariátu, 1866 arcikněz budějovického archipresbyterátu (vikariáty Hluboká nad Vltavou, Soběslav, Týn nad Vltavou a Vodňany), rada biskupské konsistoře. Zemřel 30. dubna 1876. O dva dny později ho kapitulní děkan Jan Šavel doprovodil ke hrobu. *Requiescat in pace!*

bratr - P. Josef Vlastimil Kamarýt

Stalo se v adventu

V adventní době se v kaplici scházíme na „roráty“ ranní adventní bohoslužby ve čtvrtek již v 7h ráno. Naznačujeme touto časnější hodinou svou připravenost ke službě, svou ochotu zkrátit spánek kvůli Ježíši, svou touhu hledat ho od časných ranních hodin. Mši sv. v kostele sv. Floriána začínáme téměř za tmy pro zářené světlem svíček. Tak má zářit v temnotách světlo našeho života. Po bohoslužbě se scházíme na snídani na faře. Díky těm, kdo ji chystali.

V neděli 2. 12. byl přijat do katechumenátu Pavel Sokol. Na křest se připravuje již od léta. Pamatujte, prosím, na něj!

Při setkáních ve společenství na faře je také příležitost společně oslavit s bratry a sestrami narozeniny. Foto je z oslavy Dany Holznerové

V pondělí 11. 12. nás navštívil p. Proksch z Německa, který vozí různé věci pro charitativní činnost. Tentokrát přivezl také dvě mladé jabloně, které js me společnými silami (hl.pomáhal

Leo Schwarz z Omleničky) zasadili. Doufejme, že přežijí zimu a tak se stanou symbolem česko-německých vztahů, které také musely projít mnohými chladnými obdobími. Děkujeme za všechny dary a pomoc rodáků a p. Proksche.

V sobotu 9.12. se uskutečnil v Pohoří adventní koncert, na kterém vystoupili hudebníci z Rakouska i Česka: Dechová hudba z Neu marktu, soubor z Leonfeldenu, Flétnový soubor Vyšší Brod, sbor Bellaria Český Kumlov a další. Byl to hezký příspěvek k prohloubení vztahů.

Pěknou adventní událostí byla také návštěva Domova pro seniory v Kaplici dětmi navštěvujícími hodiny náboženství v Malontech. Pod vedením Andrey Macanovič děti vyrobily keramické anděly, které pak předaly obyvatel-

ům tohoto domova. Také jim zazpívaly vánoční písně spolu s několika písněmi doprovázenými pohyby a gesty. Potom se děti pozdravily s každým i osobně, což jim

i seniorům uděla lo velkou radost. Díky dětem i Andree. Tak se projevuje pravá víra!

Adventní zájezd

V sobotu 9.12. jsme se vydali na adventní zájezd do Pasova v Německu. Bylo zimní počasí s popraškem

sněhu. Květa s námi tentokrát nebyla a tak jsem nějaké to slovo o historii musel pronést sám. Na pahorku dnešního starého města (*Altstadt*) existovalo již ve starověku sídliště keltských Bójů. V 1. století zde vznikly dvě římské pevnosti, které strážily severní hranici Římské říše. V 6.st.se zde usídlili Bavoři. Roku 739 zde sv. Bonifác založil biskupství. Podle tradice (roku 831) přijali z Pasova křesť moravští Mojžírovci a jejich knížectví se dostalo do jurisdikce pasovského biskupství. R.999 se pasovští biskupové stali i světskými pány města.

My jsme zde nejprve zamířili do evangelického kostela sv. Matouše, kde jsme vykonali ekumenickou bohoslužbu. Protože bylo 500. výročí reformace, ev.farář z Kaplice Daniel promluvil o reformaci i o jednotlivých církvích vzešlých z reformace.

Bohoslužbu doprovázela na varhany Lída Soldátová. Hru na varhany si vyzkoušel i Jirka Brabec z Malont. Bohoslužba nás příjemně naladila na celý den, který jsme prožili s Pánem.

Při přesunu ke katolickému kostelu, který stojí na náměstí jsme se ještě vyfotografovali. Katedrála sv. Štěpána, stojící

na náměstí svou nynější podobu získala až v 17. stol., ale stála zde od 8.st. I my zde stojíme, byť jen na chvíli jako živé sloupy církve, připraveni podpírat druhé.

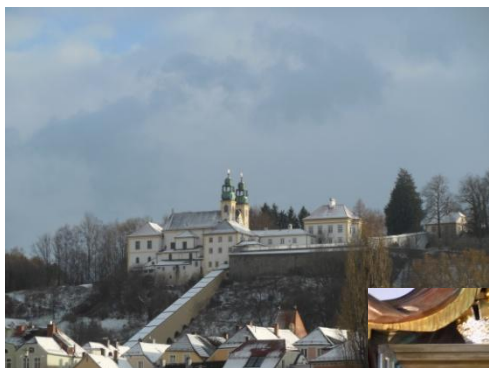

Od 12h zde byl varhanní koncert, kterého jsme se také zúčastnili. Zdejší varhany jsou největšími chrámovými varhanami v Evropě. Mají 17974 píšťal a 233 rejstříků.

Po koncertě jsme se naobědvali a pak se vydali na procházku k soutoku řeky Inn a Dunaj. O kus dále se připojí

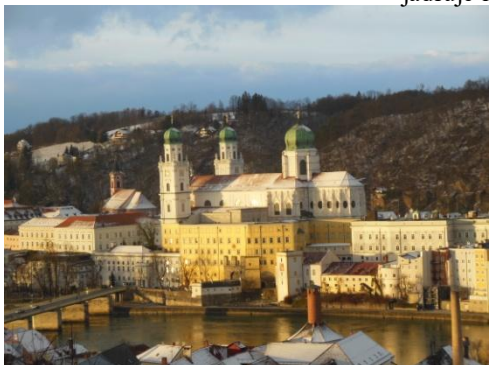
ještě řeka Ilz. Pak, po trošce bloudění se vydáváme na pou-tní místo ze 17.st.Marialhif, kde je u místněn proslulý obraz

Panny Marie Pomocné, který nabyt na významu v době, kdy byla Turky oblé-haná Vídeň (1683). Císař Leopold I. se zde denně modlil za osvobození

a jeho modlitba se naplnila. Obraz i toto poutní místo pak bylo hojně navštěvováno. Také my jsme se zde modlili za různé potřeby. Obraz P. Marie s dítětem vy-jadřuje mateřskou něžnost, doufám, že i my ji budeme

zobrazovat. Z vrchu, kde je kostel a klášter postaven se naskýtá nádherný pohled na město jemuž vévodí chrám. Kéž podobně působí přítomnost církve-živý Boží chrám-na své okolí.

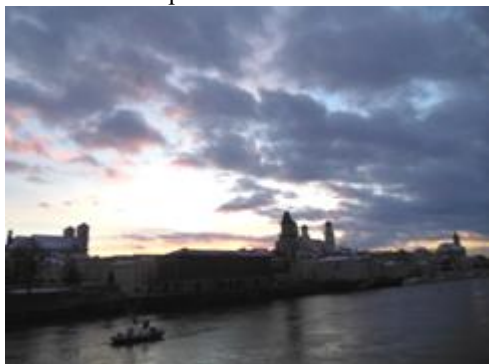

Do chrámu – tentokrát ještě do evangelického- jsme se ještě vrátili na koncert, na němž zazněly i české písně.

Při prohlídce dalších kostelů jsme viděli zajímavě uspořádané stojany na svíčky. Také z nás má zářit světlo, neměli bychom ho tedy skrývat ve svém nitru.

Prošli jsme si také adventní trhy, které se konaly zvláště na náměstí. Bylo zde možné zakoupit předměty, které mohly někomu udělat radost a také se občerstvit místními specialitami a adventním punčem.

Západ slunce byl trochu pochmurný, ale připomínal zápas mezi dobrem a zlem. A i když se zdá, že na čas světlo ustoupí temnotě, přece jen to není pravda, neboť každou temnotu prosvětlují světýlka. Osvětlená loď připomíná církev plující k východu světla již nezapadajícího.

Mikulášská setkání

Již druhým rokem se konala mikulášská besídka pro školní děti v Malontech v kostele. Program zorganizovala katechetka Andrea s pomocnicemi a pomocníky. Děti opět zaplnily celý kostel a naslouchaly slovu i hudbě. Oslava sv. Mikuláše je oslavou milosrdenství a štědrosti. Protože o životě sv. Mikuláše jsme promítali před rokem, tentokrát mohli zúčast-

nění shlédnout animovaný film s biblickým tématem – O milosrdném samaritánovi. Tento příběh, který v bibli vypráví Ježíš stojí u základů křesťanské charitativní starostlivosti. Kolik lidí na svých životních cestách skončilo na kraji, nebo i v příkopech. A ne jenom proto, že byli ať už v dětství nebo v dospělosti připraveni o bohatství lásky. Stojí tam, či leží, protože jsou již vyčerpaní, jsou nemocní nebo zranění nepříznivými životními okolnostmi. A zde my jako milosrdný samaritán, jako Ježíš, jako Mikuláš máme příležitost projevit skutkem soucit.

Svůj projev lásky můžeme vyjádřit i hudbou. Andrea spolu s dětmi a mladými, zvl. s těmi kteří navštěvují, či navštěvovali hodiny náboženství, nejprve zahrála a zazpívala písničky. Ty také potěší a povzbudí. Hudba je velkým darem, za nějž musíme být všem hudebníkům vděční.

Pak nastal očekávaný okamžik rozdávání dáreků. Ty byly opatřeny jednak díky štědrosti Obecního úřadu a jednak díky

farnosti Malonty a také díky těm, kdo je balili, zvláště děkujeme Marušce Papajové. Díky také rodině Janků za pomoc!

Pak následovalo ještě focení s Mikulášem a anděly. Nejen děti byly obdarovány, ale jistě i všichni dospělí a ti kdo toto setkání připravili. Dětská radost je velkou odměnou.

Všichni máme možnost stát se Mikulášem i anděly, když budeme nejen přemýšlet jak udělat druhým radost, ale také myšlenku přeměníme v čin. Děti i starších lidí a také nejručnějších potřebných je kolem nás spousta. Pokud by se někdo chtěl zapojit, ať se přihlásí třeba u P. Pavla (t. 732 872 662). S dětmi můžeme vyrábět různé věci, starší navštěvovat.

Také v Pohorské Vsi jsme zorganizovali Mikulášskou nadílku. Zde se stal Mikulášem Jirka Brabec z Malonty. Přišly děti, které s námi jezdí na různé křesťanské akce.

Po vyprávění o životě sv. Mikuláše (byl biskupem ve městě Myra, ležícím v dnešním Turecku) následoval také hudební program. Jirka zasedl za harmonium a doprovodil tak různě rytmické písně, které děti znají z Ktiše. Právě zde v Pohorské Vsi bychom potřebovali někoho kdo by sem jezdil a dětem se věnoval.

V Kaplici se konala mikulášská nadílka v dětské mši sv. která byla zároveň první adventní. K oltáři přenesly děti barevné a jimi kdysi vyrobené lampionky. Světýlka, která v nich zářila jsou připomínkou světla Kristova, které má prozařovat skrze nás do světa. Toto světlo v adventu očekáváme a po něm toužíme. Na oltáři kostelník Jan zapálil světlo první svíčky na advent -

ním věnci, který byl pak spolu s ostatními věnci, které sem přinesli lidé, požehnan. Své věnce si pak lidé zase odnesli do svých domovů. Vytváří se tak propojení našich do mácností s chrámem. Tím hezkým propojením jsou také světélka našich dětí, jejichž světlo nám září

také zde v kostele. Díky, že děti do našich chrámů zvete a vodíte. Těší to jistě nejen nás, ale i Ježíše, který nám přece říká: Nechte děti přicházet ke mně! Měli bychom na ně také pamatovat, nabízet jim o malovánky (prosím neuklízejte ty staré, ani staré časopisy, mohou být ještě využitelné!). Prosím také o kontroly ořezání pastelek ke kreslení a příp. rozdávání

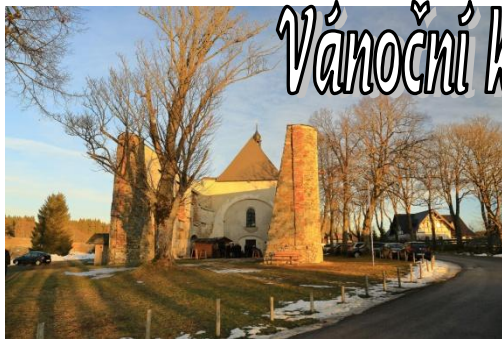

bombónů. Díky. Rozdávání dárečků se ujal v převleku za Mikuláše kostelník Jan a také anděl-Adélka Petroušková. Díky. Díky i těm, kdo dárky připravili, zaplatili a zabalili. A děkuji také za hezký hudební doprovod na kterém se opět podílela Kristýna Perausová, která přijela z Plzně na návštěvu.

V neděli 10.12. se odpoledne konalo vzpomínkové setkání rodin na jejich zemřelé děti. Bohužel bylo to až moc smutné. Ale snad se mi trochu podařilo připomenout, že zemřelé děti byly a jsou stále naším světlem a že jejich životy zde zanechaly nesmazatelnou světelnou stopu.

Vánoční koncerty

V sobotu 6.1. se uskutečnil v Pohoří Novoroční koncert, na kterém vystoupil Krumlovský komorní orchestr. Jak je vidět opět byl zájem velký, kostel byl naplněn. Zdá se, že Rakušané mají větší smysl pro hudbu, neboť ve většině našich farností či obcích takový zájem není. Nevím proč. Snad leckdy vítězí naše povrchnost – tedy neochota ponořit se do hlubší hudby.

Snad je to i tím, že jsme pohodlní, nechceme vycházet ze svých domovů, nebo si neuděláme čas, nepovažujeme hudbu za něco důležitého. Zapomínáme, že hudba obohacuje duši, rozvíjí citlivost a citovost. Krása hudby zkrášluje i její posluchače. Oslovuje naše nitro, pozvedá nás nad běžné starosti, dodává sílu k životu, povzbuzuje. Víím, že lidé mají nejružnější hudební preference, ale poslech hudby minulých staletí by měl být jakýmsi základem naší hudební stránky.

Hudba nás také spojuje, a to ne až po koncertě, kdy nastává čas vypít si punč či kávu. I to jsou pro vztahy důležité momenty. Ale společný poslech, společné souznění, posluchačů a interpretů, ale i tvůrce hudby a pak i Tvůrce absolutního je tím co skutečně sjednocuje.

Společné popovídání, pěkné okamžiky u stolu jsou pak korunou koncertu. Kavárna, která je umístěna nad sakristií a tak je součástí kostela, ořejmě je podstatu křesťanství, které mu jde o vytváření rodinného prostředí u stolu. Vždyť i nebe je zobrazováno pomocí hostiny. Škoda že někdy je v našich farnostech malý zájem takto se setkávat. Neměli bychom něco změnit?

Krásnou atmosféru koncertu ještě prohlubuje noční krása osvětleného kostela i stromu. Strom i chrám přinášet duši člověka světlo a směřovat ho k výšinám. Proto stromečky zdobíme světélky. Chrámů vlastně také. Neuděláme také něco proto, aby kostely v našich obcích svým světlem víc přitahovaly lidi? Koncerty a příp. další kulturní počiny to mu významně přispějí.

V Malontech se konal koncert Pěveckého sboru Kaplice v pátek 22.12. Ač bylo blízko před vánočními svátky, lidí přišlo dost, aby zaplnili zdejší kostel. Hudba jistě příjemně naladila v lidech sváteční atmosféru a zklidnila ty, které rozhodil předvánoční shon.

Také v Dolním Dvořišti se uskutečnil koncert žáků ZUŠ Kaplice na kterém vystoupily děti a mladí z Kaplice i Dvořiště. Bylo to ve čtvrtek 14. 12.

Krásný gotický kostel sv. Jiljí, který byl již vánočně ozdoben se zaplnil jak lidmi, tak i pěknými tóny předvánoční hudby. Vystoupení uvedl Vlado Pecha.

Hudba sama je poselstvím, které může oslovit. Poselství přináší také děti, i všichni, kteří muziku interpretují. Díky tedy ze jejich vystoupení i za organizaci a výzdobu chrámu. Vše může promlouvat

o Bohu, který je láska. Určitě, ale můžeme přemýšlet, jak i tyto příležitosti doplnit slovem, nebo i něčím další, co by ještě více přiblížilo křesťanské poselství dnešním lidem.

Chrám je jistě prostředím velmi vhodným pro představení dětí i hudby. Je místem vhodným pro prezentaci všeho krásného. Možná bychom mohli i popřemýšlet nad uskutečněním výstav, které by v našich kostelích mohli lidé shlédnout.

Betlémské světlo

V pátek 22.12. se v kaplickém kostele konalo předávání Betlémského světla. Jedná se o předávání plamínku, který byl zapálen v Betlémě a pak přivezen

do naší republiky a následně skauty rozvezen do nejrůznějších míst, tedy také do Kaplice. Do kostela ho přinesli členové místního oddílu

O hudební doprovod celé akce se postarala Základní umělecká škola v Kaplici – tedy vystoupily zde děti pod vedením a příp. doprovodem svých učitelů. Naslouchali jsme tak hudbě pro trubky, smyčce, flétny, sborovému i sólovému zpěvu. Předávání dobra, jehož je šíření plamínku symbolem, tak i v tomto případě nachází své ztvárnění.

Skautský oddíl, který Betlémské světlo uchoval a do kostela přinesl, se jmenuje Jantar a sídlí v Omlenické ul. 436 (pod tělocvičnou školy, vchod je z Fantovy ul.) Schůzky bývají v úterý od 16 do 18h. Kontakt na tuto velmi dobrou mládežnickou organizaci (doporučujeme) je: